

PASKUTINĘ KALĖDŲ DIENĄ

– ROBOTAS? – tėtis prunkštelėjo žiūrėdamas televizorių. – Juk tai tik dulkių siurblys su nupieštu veidu.

Žiūrėjome kalėdinę laidą „Pirkti ar išmesti?“ Tos programos dalyviai pristato savo išradimus keliems verslininkams, kurie vėliau nutaria, ar sumanymas vertas pinigų, ir nuperka jį arba atsisako įsigyti ir meta lauk! Mama su tėčiu labai mėgo tą laidą.

– Fler atrodo išties susidomėjusi, – tarė mama, kamerai priartėjus prie vienos iš teisėjų.

– Juk žinote, ji gyveno netoliese, – pasakė tėtis.

– Sakai tai kiekvieną kartą, – priminiau jam pavartęs akis.

Tėtis truktelėjo pečiais.

– Ji valdo milijardus!

Moters ekrane vardas buvo Fler Pikls. Regis, ji panašaus amžiaus kaip tėtis, bet atrodė... ne tokia išvargusi. Tikriausiai padėjo ir tai, kad ji nepaprastai turtinga. Malonu žinoti, kad kas nors iš tokio menko miestelio kaip mūsų gali praturtėti ir net patekti į televiziją.

– Reikia paskatinti močiutę dalyvauti toje laidoje, – pasiūlė tėtis. – Jos išradimai daug geresni!

Mama vos neišspjovė šokolado.

– Kalbi rimtai? Ar pamiršai, kas nutiko, kai Digbis priėjo per arti to **AUTOMATINIO KALAKUTO KIMŠTUVO**, kurį ji sukonstravo? Vargšas šunelis taip iki galo ir neatsigavo! – suvirpėjo ji. – O kalbant apie **SNIEGO**

PATRANKA... Mums pasisekė, kad iškūlė tik mūsų langus. Ji gamino krušos gabalėlius sulig golfo kamuoliukais!

– Taip, bet pagalvok apie pinigus, kuriuos močiutė uždirbtų, jei parduotų vieną iš savo išradimų, – atšovė tėtis. – Beje, kur Digbis?

– Manau, su Robinu.

Regis, Robinas yra sėkmingiausias močiutės išradimas. Ji sukūrė robotą, kuris prižiūri mudu su Džese, kai mama ir tėtis dirba. Robinas

toks panašus į tikrą žmogų, kad daugelis nė nesupranta, jog tai robotas.

Laidos teisėjai jau ketino skelbti savo sprendimą, bet staiga išgirdome nieko gero nežadantį trenksmą iš virtuvės.

– Aš nueisiu! – greitai pasakiau.

Mamai su tėčiu visai patinka turėti namuose robotą, bet Robinas turi išskirtinių gebėjimų nuolat patekti į bėdą. Kartą tėvai jau buvo jo atsikratę, nenorėjau, kad vėl atsirastų dingstis taip pasiegti.

Nepamiršau uždaryti durų paskui save.

– Ar čia TU triukšmauji? – mano sesuo susiraukusi (tai mėgstamiausia jos veido išraiška) stovėjo laiptų apačioje. – Matei Digbį?

– Manau, kad jis ten... su Robinu, – linktelėjau į virtuvę.

– Tai ko lauki? – Džesė nuolat aiškina man, ką daryti, tarsi būtų vyresnioji sesuo, nors iš tiesų mes dvyniai, taigi esame to paties amžiaus.

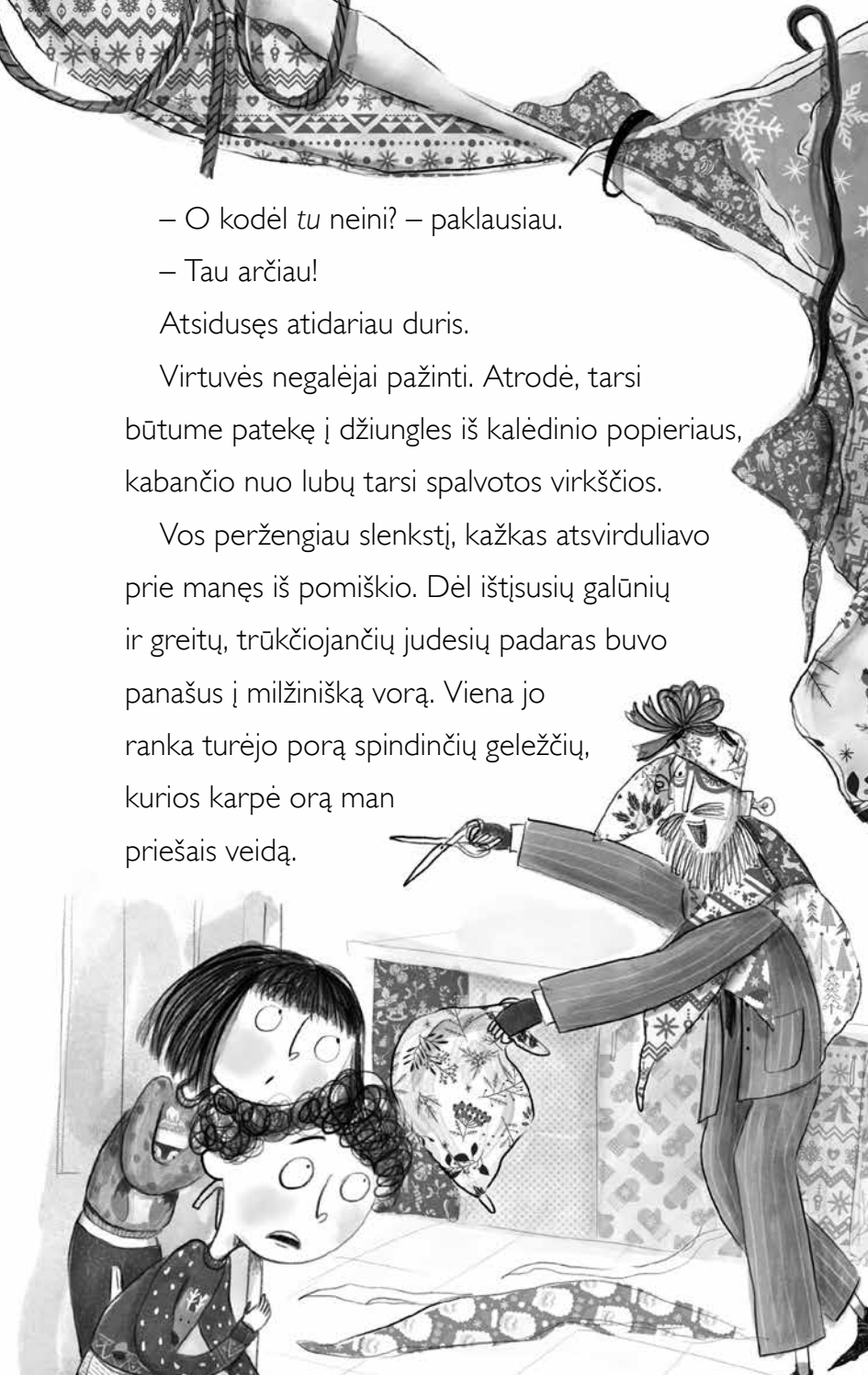
– O kodėl tu neini? – paklausiau.

– Tau arčiau!

Atsidusęs atidariau duris.

Virtuvės negalėjai pažinti. Atrodė, tarsi būtume patekę į džungles iš kalėdinio popieriaus, kabančio nuo lubų tarsi spalvotos virkščios.

Vos peržengiau slenkstį, kažkas atsvirduliavo prie manęs iš pomiškio. Dėl ištįsusių galūnių ir greitų, trūkčiojančių judesių padaras buvo panašus į milžinišką vorą. Viena jo ranka turėjo porą spindinčių geležčių, kurios karpė orą man priešais veidą.

Linktelėjau žemyn, tik per plauką išvengdamas neplanuoto plaukų kirpimo, o tada įkliuvau į permatomą lipniosios juostelės voratinklį.

Padaras tuo pasinaudojo.

Akimirksniu buvau paverstas kalėdiniu kokonu ir nebegalėjau pajudėti.

– Robinai! – sušukau. – Tai AŠ!

– Ponaiti Džeikai! Ak ak! – robotas atsiprašė ir ėmė mane laisvinti. – Tu patekai į mano gamybos liniją. Pamaniau, kad esi dovana, kurią reikia supakuoti!

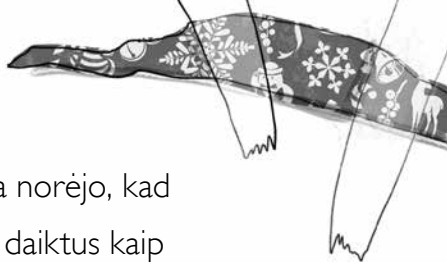
– Juk tu žinai, kad Kalėdos praėjo, tiesa? – paklausė Džesė.

– Bet jūsų mama nusiminė, kai močiutės

MIKLIAI PAKUOJANTIS aparatas neveikė, –

pasakė robotas. – Pamaniau, kad verta patikrinti, ar man nepavyktų patobulėti šia linkme.

– Visgi abejoju, ar mama norėjo, kad supakuotum visus virtuvės daiktus kaip dovaną, – ištariau.

Robinas glostė barzdą – tai ženklas, kad jis mąsto.

– Mano veikla vis gerėja. Kartoju gautą užduotį ir dailinu atlikimo būdą, kol jis tampa sklandus.

– Geras darbas, galėsi užsiimti juo visus metus iki kitų Kalėdų, – suniurnėjo Džesė. – Sakyčiau, kad šį atlikimo būdą išties reikia *gerokai* patobulinti!

Pažvelgiau į virtuvę apraizgiusį lipniosios juostos voratinklį ir vyniojamojo popieriaus skiautes, prilipusias jame tarsi šventinės musės.

– Beje, ar nematei Digbio?
Maniau, kad jis su tavimi.

– Digbis? Jis tik... – Robinas atsigrižo į stirtą dovanų. – O varge!

Išgelbėjome Digbį ir puolėme vynioti daiktų, bet tada sučirškė durų skambutis.

Koridoriumi nudundėjo tėčio žingsniai, paskui išgirdome kaimyno balsą.

Ponas Bertonas man primena vampyrą. Jo nosis smaili, o antakiai žili ir tankūs tarsi du gauruoti vikšrai, įsitvėrę kaktos.

Vos pravėrę duris pamatėme, kaip kaimynas padavė tėčiui lapelį.

– Tai sąskaita, – pareiškė ponas Bertonas. – Už žalą, kurią jūsų sugedęs robotas padarė mano namams.

Mudu su Džese susižvalgėme. Žinojome daug daugiau apie Robino *gedimą*, nei kas nors galėjo įtarti, bet tai kita istorija.

– Atrodo nepigu, – nustebo tėtis.

– Išvalyti šviesų kilimą nuo šokoladinių keksiuku nėra lengva, – paaiškino ponas Bertonas. – Beje, dar buvo ir lapų pūstuvai.

Kaimynas suvirpėjo.

Net aš nustebau, koks galingas *tas pūstuvai* pasirodė esąs.

– Turiu eiti ir atsiprašyti, – sunerimo Robinas. – Jūsų tėvas neprivalo mokėti už nuostolius, kurių pridariau.

– NE! Neik ten! – šokau tarp Robino ir durų. – Bus geriau, jei ponas Bertonas nežinos, kad tu čia.

Tuo tarpu tėtis toliau kalbėjosi su kaimynu.

– Galima ir kita išeitis, – tarė ponas Bertonas. – Jei robotas ateis ir dirbs man, jis galės pats pašalinti nuostolius, ir tai jums nieko nekainuos.

– Šis pasiūlymas labai logiškas, – pasakė Robinas. – Reikia sutikti.

– NE! – šūktelėjo Džesė. – Ar pamiršai, kas nutiko pastarąjį kartą?

– Ponas Bertonas elgėsi su tavimi kaip su vergu, – priminiau jam. – Jis vertė tave karpyti jam kojų nagus!

Bet robotas nesiklausė. Jis vėl puolė prie durų, todėl Džesė užšoko jam ant kupros, o Digbis įsikando į kelnių klešnę. Vis dėlto Robinas yra itin stiprus, todėl net trise nepajėgėme jo sustabdyti.

Kai virtuvės durys staiga atsilapojo ir Robinas išvirto į koridorių, tėtis gerokai nustebo. Mes su Džese ir Digbiu vis dar laikėmės į robotą.

